

Arrest

nr. 201 401 van 20 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore bij advocaat Philippe ROELS
Capucienenlaan 63
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ecuadoraanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 2 maart 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. THEUWISSEN, die loco advocaat Ph. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Volgens zijn verklaringen verblijft verzoeker sedert 7 oktober 2004 in België. Hij verklaart een

duurzame relatie te hebben met M.D.V., van Belgische nationaliteit, met wie hij drie kinderen heeft. Hij verklaart eveneens twee erkende kinderen te hebben uit een andere relatie waarvan een zoon een handicap heeft.

1.2. Verzoeker was in het bezit van een A-kaart die geldig was tot 1 april 2013. Op 2 maart 2018 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

naam : R. R.

voornaam : J. A.

geboortedatum : 05.06.1984

geboorteplaats : Guyas, Guyaquil

nationaliteit : Ecuador

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met blijvende arbeidsongeschiktheid-verlies van orgaan of zware verminking-met voorbedachten rade, feiten waarvoor hij op 21/10/2008 door de correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar met probatie uitstel gedurende 3 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid – woonstschennis bij nacht, feiten waarvoor hij op 21/05/2010 door de correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt als mededader – aan heling- andere misdrijven (wapens verkocht/gedragen, geen erkend pers. En geen houder van vergunning; wapens kort verweervuurwapen of daarbij behorende munitie, bezit zonder vergunning) – bendevorming-plegen van misdaden andere dan deze waarop de doodstraf of dwangarbeid is gestelddeelname – wapens-verboden wapen-fabricatie, verkoop, invoer, dragen; wettige herhaling- straf ondergaan of verjaard, feiten waarvoor hij op 30/06/2014 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar.

Gezien de ernst van deze feiten en hun herhalende karakter, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België.

☐ *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid*

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met blijvende arbeidsongeschiktheid-verlies van orgaan of zware verminking-met voorbedachten rade, feiten waarvoor hij op 21/10/2008 door de correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar met probatie uitstel gedurende 3 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid – woonstschennis bij nacht, feiten waarvoor hij op 21/05/2010 door de correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt als mededader – aan heling- andere misdrijven (wapens verkocht/gedragen, geen erkend pers. En geen houder van vergunning; wapens kort verweervuurwapen of daarbij behorende munitie, bezit zonder vergunning) – bendevorming-plegen van misdaden andere dan deze waarop de doodstraf of dwangarbeid is gestelddeelnemers – wapens-verboden wapen-fabricatie, verkoop, invoer, dragen; wettige herhaling- straf ondergaan of verjaard, feiten waarvoor hij op 30/06/2014 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar.

Gezien de ernst van deze feiten en hun herhalende karakter, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene was in het bezit van een A-kaart geldig tot en met 01/04/2013. Sederdien heeft hij geen verlenging meer gevraagd aan de gemeente. Betrokkene heeft dus geen recht meer op verblijf.

Betrokkene verklaart in zijn vragenlijst hoorplicht door hem ingevuld op 02/01/2018 dat hij een langdurige relatie heeft met een vrouw die woonachtig is in België en die recht op verblijf in België heeft. In 2014 werd er een meldingfiche van het voornemen van een vreemdeling in onwettig of precair verblijf om een huwelijk of verklaring van wettelijke samenwoning af te sluiten met M. M. Y. G.

Tot op heden werd hier geen verder gevolg aan gegeven. Bovendien, geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Ecuador geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Zowel betrokkene als zijn partners, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Tevens verklaart betrokkene minderjarige kinderen te hebben die woonachtig zijn in België en die de Belgische nationaliteit hebben. Minderjarige kinderen bij minstens drie verschillende vrouwen waarvan slechts enkele onder hen door betrokkene werden erkend.

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst. Wat het hoger belang en welzijn van de kinderen betreft, benadrukt de Raad dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013).

Bovendien het feit dat de gezinsleden van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met blijvende arbeidsongeschiktheid-verlies van orgaan of zware verminking-met voorbedachten rade, feiten waarvoor hij op 21/10/2008 door de correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar met probatie uitstel gedurende 3 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid – woonstschennis bij nacht, feiten waarvoor hij op 21/05/2010 door de correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt als mededader – aan heling- andere misdrijven (wapens verkocht/gedragen, geen erkend pers. En geen houder van vergunning; wapens kort verweervuurwapen of daarbij behorende munitie, bezit zonder vergunning) – bendevorming-plegen van misdaden andere dan deze waarop de doodstraf of dwangarbeid is gestelddeelnemers – wapens-verboden wapen-fabricatie, verkoop, invoer, dragen; wettige herhaling- straf ondergaan of verjaard, feiten waarvoor hij op 30/06/2014 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar.

Gezien de ernst van deze feiten en hun herhalende karakter, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

2.1. Artikel 39/82, §4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”.

Artikel 39/57, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

Gelet op voormelde wetsbepalingen dient, naargelang een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een eerste of een meervoudige verwijderingsbeslissing, een beroepstermijn van vijf of tien dagen te worden gerespecteerd. Deze termijn gaat in vanaf het ogenblik dat de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel imminent wordt.

In casu werd aan verzoekende partij op 2 maart 2018 een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven waarbij zij tevens van haar vrijheid werd beroofd met het oog op verwijdering.

De beroepstermijn van tien dagen nam bijgevolg een aanvang op 3 maart 2018, om te eindigen op 12 maart 2018.

2.2. Waar verzoeker per faxpost een aanvullende nota indient, merkt de Raad op dat een dergelijk stuk procedureel niet is voorzien en derhalve uit de debatten moet worden geweerd. Het stuk kan evenwel in aanmerking genomen worden voor zover het beschouwd kan worden als inlichting.

2.3. Ter terechtzitting betoogt verzoeker dat op de bestreden beslissing in het vak met betrekking tot de kennisgeving de datum en het uur van ontvangst niet werden ingevuld. Verzoeker kan echter niet worden bijgetreden. Op het vak met betrekking tot de kennisgeving werd de ruimte bestemd voor de overheid wel degelijk ingevuld en vermeldt deze dat de beslissing ter kennis werd gebracht op 2 maart 2018 om 16:00 uur. Het vak waarbij de betrokken vreemdeling erkent de kennisgeving te hebben ontvangen vermeldt “weigert te tekenen”. Dat de datum en het uur niet zou zijn ingevuld is dan ook logisch, nu verzoeker geweigerd heeft de bestreden beslissing te ontvangen. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat er geen bewijs van kennisgeving voorligt enkel en alleen omdat hij zou geweigerd hebben de beslissing voor ontvangst te ondertekenen. Dat de datum en het uur van ontvangst door verzoeker niet werden genoteerd, toont bijgevolg enkel aan dat verzoeker heeft geweigerd voor ontvangst te tekenen, doch toont geenszins aan dat de bestreden beslissing niet op 2 maart 2018 ter kennis zou zijn gebracht.

2.4. Waar verzoeker verwijst naar een risico op schending van artikel 8 van het EVRM merkt de Raad ten overvloede op dat uit de gegevens van de zaak blijkt dat verzoeker op 21 oktober 2008 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van een jaar met uitstel gedurende drie jaar wegens het toebrengen van slagen en verwondingen met blijvende arbeidsongeschiktheid en verlies van orgaan met voorbedachte rade. Op 21 mei 2010 werd hij veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden wegens slagen en verwondingen, opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg. Op 30 juni 2014 werd verzoeker opnieuw veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar wegens heling, verboden wapendracht, bendevoorming.

Uit de gegevens van de zaak blijkt verder dat verzoekers verblijf in België is verstreken sedert 1 april 2013. Verzoeker voert aan dat hij een duurzame relatie heeft met M.D.V. van Belgische nationaliteit. Uit de verblijfshistoriek die verzoeker voorlegt, blijkt dat verzoeker in het verleden inderdaad heeft samengewoond met M.D.V., maar dat zij sedert 4 mei 2011 reeds niet meer op hetzelfde adres wonen. Uit de feitelijke gegevens zoals vermeld in de bestreden beslissing, die

door verzoeker niet worden betwist, blijkt bovendien dat verzoeker in 2014 een huwelijk of een verklaring van wettelijke samenwoning wenste af te sluiten met een andere persoon, M.M.Y.G. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat hij actueel een gezinsleven heeft met M.D.V.

Waar verzoeker verder aanvoert dat hij nog steeds banden heeft met zijn kinderen die hem tijdens zijn verblijf in de gevangenis tussen 2014 en 2018 kwam bezoeken, volgt hieruit eveneens dat verzoekers niet de dagelijkse zorg opnam van deze kinderen. Verzoeker maakt niet aannemelijk waarom hij de banden met zijn kinderen niet kan verderzetten via moderne communicatiemiddelen of het periodiek contact verder kan onderhouden door middel van reizen.

Verzoeker toont aldus niet aan dat er in casu sprake zou zijn van een prangende humanitaire situatie die de Raad zou noodzaken tot het terzijde schuiven van de bij wet voorziene procedurele vereisten.

2.5. De Raad dient dan ook vast te stellen dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, ingediend op 16 maart 2018, werd ingediend buiten de termijn van tien dagen voorzien bij artikel 39/57, § 1, derde lid, van de vreemdelingenwet. De vordering is bijgevolg onontvankelijk.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

C. VERHAERT